COLȚUL TEHNIC

PICIOARE LUNGI, SUPLEȚE ȘI VITEZĂ

IATĂ CE PRETINDE PROBA DE 110 M. GARDURI

PROBELE de garduri se cunosc din 1852. Se alerga anume, pe distanțe între 120 și 200 yarzi deobiceiu pe 140 yarzi, gardurile fiind înalte de un yard (91 cm. 43), iar intervalul dintre ele fiind de 10 yarzi (9 m. 143). Exista și o probă eroică, în care trebuiau trecute peste 50 de garduri. În 1864, distanța s'a scurtat la 120 yarzi (109 m. 72). Iar cu ocazia primelor J. O. din 1896, înălțimea gardurilor, se stabilește la 1 m. 06.

În forma actuală, proba pretinde trecerea a zece garduri, înalte de 1 m 06 și depărtate între ele, la 9 m. 14. Distanța dintre garduri, se poate acoperi, din patru pași și anume:

— o jumătate pas după trecerea primului gard
— o jumătate pas înaintea gardului următor
— și trei pași întregi între acestea, pentru a se ataca gardul, mereu cu acelaș picior.

Fiecare pas, ar fi calculat pe 2 m. 30 (2 m. 30 × 4 = 9 m. 20), Dar, deoarece trecerea peste gard necesită 3 m 30 — 3 m 50, cei trei pași întregi se vor scurta.

Hurdlerii care au alergat pentru prima oară în trei pași au fost Molvas și Mongrul, în 1866. Ei au realizat, dealtfiel, 16 s. 0 și au doborît recordul mondial de pe atunci, dar gardurile nu aveau decât 91 cm. 43.

Dela ei, atleții știu, că technica alergării pe garduri, cunoaște o singură lege mecanică importantă: aceea de-a menține centrul de greutate al corpului, pe o linie de alergare cât mai firească.

Aceasta se realizează trecându-se gardul și nu sărindu-se, săritura presupunând o ridicare a centrului de greutate.

Pentru trecerea gardului, partea cea mai grea a mișcării o constituie tragerea piciorului din urmă, care se execută — pentru a nu se ridica centrul de greutate al corpului prea sus, cu genunchiul în afară și planul coapsei la orizontală, răzând stacheta gardului. Tot pentru același motiv trunchiul se apleacă înainte, peste piciorul atacant.

Aruncarea prea sus și prea înainte a piciorului atacant, precum și aducerea piciorului de bătaie cu genunchiul lateral în afară, provoacă o pierdere de echilibru, care se evită prin intervenția puternică a brațului opus piciorului atacant, braț care se aruncă înainte.

Trecerea corectă a unui gard, presupune deci, în linii mari, următoarele mișcări:

1. aruncarea piciorului atacant înainte peste gard.
2. aplecarea trunchiului peste piciorul atacant
3. aruncarea înainte a brațului opus piciorului atacant și
4. tragerea piciorului din urmă, cu genunchiul lateral înafară și cu planul coapsei paralel și răzând stacheta.

În 1916, Thompson introduce un nou stil: aruncarea ambelor brațe înainte, deasupra piciorului atacant. Stilul convine hurdlerilor care beneficiază de o suplețe foarte mare. Thompson deși nu a coborît niciodată subt 11 s. 4 pe 100 m. a isbutit totuși să realizeze 14 s. 4 pe 110 m. garduri, datorită suppleții sale și stilului.

Calitățile condiționale ale, deși gur și în această probă, o mare importanță. În special, lungimea picioarelor este foarte însemnată. Se poate ușor înțelege, că pentru a se trece un gard de 1 m 06, într'un ritm de sprint și fără a se pierde din viteză, este necesară, în primul rând această calitate morfologică.

In concluzie, fată calitățile ce sunt pretinse unui hurdler și rezultatele la care duc ele:

1. printr'o lungime suficientă a picioarelor, la o depășire ușoară a gardului.
2. prin suplețe la stil corect și eficace.
3. prin viteză la performanță.

Clement Baciu

Problemele selecționării și pregătirii echipei naționale de box amator

ANUL ACESTA, BOXULUI ROMANESC îi sunt deschise cu totul alte orizonturi decât în trecut. Prin destrămarea profesionismului, — o rană de mult semnalată, a cărei lichidare se impunea ca o necesitate evidentă— se dă un viguros impuls de manifestare zecilor de amatori talentați cari alcătuesc în momentul de față cadrele de elită ale pugilismului nostru. Pentrucă, într'adevăr, actualmente există un număr de cel puțin 20—25 purtători ai „herminei albe", capabili să furnizeze — de multe ori — dispute mai acerbe și mai spectaculoase decât numeroși așa zișii „bresleși" blazați și răsuflați.

Acești amatori, bine pregătiți în prealabil și selecționați după criterii juste și obiective, sunt chemați să reprezinte culorile Republicii Populare Române în întâlnirile internaționale pe cari F. R. Box le are în perspectivă pentru lunile ce vor urma. La Paris, Belgrad, Sofia, Budapesta, la Jocurile Balcanice și ale Europei Centrale dela Tirana, reprezentanții noștri sunt chemați să demonstreze străinătății că nivelul calitativ al boxului românesc este — contrar aparențelor — în continuă ascendență și că putem emite justificate pretenții în cele mai selecte companii. Deasemeni, e necesar să nu trecem cu vederea eventuala deplasare la J. O. dela Londra, unde vom avea de întâlnit pugiliști de valoare excepțională cu un deosebit prestigiu în lumea boxului continental și mondial. Iată deci socotim că o discuție privind buna selecționare și pregătire a lotului național — fie ea restrânsă pe spațiul unui simplu articol de ziar — ar putea duce la concluzii interesante.

EXCEPTAND LOTUL DESEMNAT să participe în prima jumătate a lunii Mai la serbările sportive muncitorești ale F. S. G. T.-ului, și a cărui alcătuire e destul de fericită, vom încerca să formăm — independent de propunerea Federației — un lot național care să cuprindă cele mai bune elemente amatoare. Să începem, deci...

La categoria muscă se impune categoric campionul VASILE SECOȘAN, un boxeur rutinat cu multe cunoștințe tehnice. El ar putea fi secondat de SANDU ION, finalistul campionatelor naționale, clujeanul GUSTAV RIPKA, un pugilist care lucrează „în forță". și puncheurul VICTOR SCHIOPU din Timișoara.

Același poveste dela categoria muscă se repetă și în cea imediat următoare — cat. cocoș — unde tânărul EUSTAȚIU MARGARIT

V. SECOȘAN

își domină colegii printr'o recunoscută superioritate tehnică. Ce păcat însă că Mărgărit nu uzează de un box mai ofensiv și mai eficace! „Vulpoiul" ROMULUS INDRU, deși nu mai difuzează calitățile din trecut, are suficiente „atout"-uri cari să-i justifice selecționarea în lot. Două elemente, neverificate încă suficient, sunt: N. STOICOVICI și GH. MACRIȘ.

Primul poate deveni un boxeur util. În schimb, însă, cel de al doilea — fără să fi arătat încă nimic concludent — se remarcă doar prin aerele de „vedetă" pe care ține să le afișeze cu orice preț. Și pentrucă noi nu criticăm numai de dragul de a critica, ci ținem să facem critică constructivă, ținem să-i atragem atenția lui Măcriș că astfel își poate nenoroci o carieră care se anunță sub auspicii destul de promițătoare.

Infine, un nume care probabil va străluci curând pe firmamentul „cocoșilor" noștri: CONSTANTIN BABOESCU. Este vorba de un tânăr lucrător tipograf pe care maestrul C. Nour îl antrenează cu pasiunea omului care a făcut o „descoperire". Baboescu are vitalitate și pumn iar deficiențele tehnice vor fi, desigur, atenuate cu vremea.

Alegerea unor titulari la categoriile pană și ușoară este deosebit de anevoioasă pentrucă aci pugiliștii de valoare abundă. GH. FIAT e campionul categoriei până și elementul cel mai verificat.

Intr'o pasageră eclipsă de formă CONST. CHIRIAC, se arată drept un excelent înlocuitor. Cu aceleași pretenții s'ar putea prezenta, eventual, și ION MANTOMA, ALEX. OANA, NICOLAE DUICA și ION CHENDREANU.

Ultimul pare a-și reveni, din ce în ce, la valoarea din trecut. Abundența „ușorilor" de calitate, face extrem de dificilă selecționarea titularului. Care ar putea fi ales între campionul balcanic LAZAR BORDUZ și campionul național FRANCISC AMBRUȘ.

Amândoi sunt excelenți boxeuri cu suficiente state de servicii. La fel, se impun LUCA ROMANO și VASILE TITĂ. Brăileanul ION PEICIN, brașoveanul AUREL SALCUDEANU și, oarecum, timișoreanul PETRE CRISTODOR ar putea constitui, mai curând sau mai târziu, deloc surprinzătoare revelații. Și acum o veste: excelentul puncheur GH. MARINESCU s'a liberat din armată și va reîncepe antrenamentele. Ghidându-ne după antecedente, se pare că Borduz și Ambruș vor avea dece să se teamă...

*

LA CATEGORIILE SUPERIOARE, cu excepția categoriei semi-mijlocie, se observă o lipsă acută de... boxeuri. Campion al „welterilor" este ION BOAMFĂ, în care credința mai multor specialiști văd o viitoare glorie a ringului românesc. Cu alură de semi-greu, Boamfă se impune prin puterea sa incontestabilă. Gălățeanul D. CIOBOTARU poate face „viață grea" oricărui element valoros din categoria respectivă sau cea superioară. STATE NICOLAU are certe calități, V. ACATRINEI este dur, deosebit de dur, dar rudimentar, A. ROUĂ excelent și ANDREI NICULESCU relevat recent printr'o victorie concludentă.

Numai trei oameni s'au impus în cat. mijlocie: ȘTEFAN IORDACHE, BRUNO SCANFERLA și GH. NEGOIȚĂ. Primul ne pare mai indicat. Insă nici următorii doi nu sunt de neglijat. L-am preferat pe constănțean pentrucă e mai tânăr, mai insistent și pentrucă deține o victorie asupra redutabilului Scanferla. Bucureșteanul Negoiță e bătăios dar, în fața unui om dur, e anchilozat de o frică inexplicabilă. Ciobotaru ar putea rezolva foarte bine problema.

Tot trei oameni avem la cat. semi-grea, unde FRANCISC COVACI, BOGDAN POPOVICI și PETRE ZAHARIA au demonstrat valori apropiate. Vom acorda încrederea noastră lui Covaci — învins după o partidă de extraordinar dramatism de Popovici — deoarece are de partea sa avantajul tinereții și al unui excepțional talent. Penuria de „grei" e realmente îngrijorătoare. Singurul care merită cu adevărat să figureze în lotul național este doar PAUL MENTZEL. Cu multă, foarte multă bunăvoință, i ar putea fi „atașat" ADRIAN CHIRIAC.

BAZAȚI PE CONSIDERAȚIILE DE MAI SUS, având la dispoziție — cu puține excepții — un lot numeros, am putea alcătui, de pe acum, următoarea echipă națională:

BOAMFĂ

MUSCĂ: Vasile Secoșan; COCOȘ: Eustațiu Mărgărit; PANĂ: Gh. Fiat; UȘOARĂ: Lazăr Borduz; SEMI-MIJLOCIE: I. Boamfă; MIJLOCIE: D. Ciobotaru; SEMI-GREA: Francisc Covaci; GREA: Paul Mentzel.

Pentru eventualitatea că am avea de susținut două întâlniri internaționale concomitente, am putea alcătui o altă reprezentativă, aproape egală cu prima:

MUSCĂ: G. Ripka; COCOȘ: Romulus Indru; PANĂ: Const. Chiriac; UȘOARĂ: Francisc Ambruș; SEMI-MIJLOCIE: A. Rouă; MIJLOCIE: St. Iordache; SEMI-GREA: Bogdan Popovici; GREA: Adrian Chiriac.

Și, însfârșit, iat-o și pe a treia:

MUSCA: Sandu Ion; COCOȘ: N. Stoicovici; PANĂ: Ion Mantoma; UȘOARA: Luca Romano; SEMI-MIJLOCIE: A. Niculescu; MIJLOCIE: B. Scanferla; SEMI-GREA: Petre Zaharia; GREA: ?

IN CEEACE PRIVESC PREGĂTIRILE pentru întâlnirile internaționale din acest an, F. R. Box și-a făcut cunoscute intențiile. A fost prevăzut pentru luna Iunie, un stagiu de cantonament la mare, probabil la Constanța, urmând să se studieze plecarea în continuare, la munte. Asta în vederea eventualei noastre deplasări la J. O. Pentru celelalte întâlniri, se va achiziționa o vilă în împrejurimile Capitalei — de preferință la Snagov, — unde cei selecționați vor urma un riguros program de antrenament sub conducerea celor mai reputați maeștri. Sugerăm F. R Box să treacă neîntârziat la traducerea în fapt a acestui proect, dat fiind că data primului match internațional, cel cu Jugoslavia dela Belgrad se apropie cu pași mari. La 16 Mai, echipa noastră națională va avea de suportat asaltul excelenților pugiliști jugoslavi, a căror valoare a putut fi văzută cu prilejul Balcaniadei de anul trecut. Deaceea, să trecem, fără zăbavă, la lucru...

Marius Godeanu

O TRECERE IN REVISTĂ A GRUPĂRILOR BUCUREȘTENE DE POPICE

ACTIVITATEA IN DISTRICTUL BUCUREȘTI a atins in scurt timp un nivel foarte ridicat, datorită în mare parte ambiției grupărilor din acest district.

Cu toate că oficial, Districtul București a luat ființă de curând, valoarea partidelor jucate in acest timp au depășit ori ce așteptări.

Scurtă prezentare a grupărilor bucureștene

Până acum din întâlnirile avute, supremația o deține echipa Sindicatului CFR care a cucerit și cupa 16 Februarie. Până acum câtva timp această formație a fost condusă de d. Al. Nițescu, actualul președinte al districtului, care a știut să insufle dragostea de club tuturor.

In echipă sunt jucători ca Răducanu Oros, Moga, Coman, Carabaș cari contează efectiv printre cei mai buni.

«CLUBUL NOSTRU» poate fi socotit în ordine al doilea club care ca valoare are cele mai mari șanse de a fi finalist în cupa R.P.R. Are un mare efectiv de jucători de clasă, totuși împrejurări vitrege i-au adus numai o singură formație în cupă, una fiind eliminată de ASTRA ROMÂNĂ, iar alta de o echipă de club.

«NICU ANTONESCU», în baza efectivului și a șanselor de până acum, unde e întâlnit numai adversari slabi s'a calificat cu trei echipe până acum. Credem că până la urmă maximum o echipă va putea ajunge până în semi finală.

„ASTRA ROMANA", este un club foarte serios și cu jucătorii consacrați, totuși datorită unor slabe alinieri de formații au fost nevoiți să cedeze în fața unor adversari destul de tari și bine antrenați. Cu o sală sigură și un antrenament asiduu vor fi oricând periculoși pentru ori ce adversar.

«U. D. R.» a prezentat cel mai mare număr de echipe în cupa R. P. R. și deși câștigători cu trei formații nu credem că vor depăși sferturile de finală. Totuși sacrificiile făcute de conducere au dat districtului cea mai frumoasă arenă, unde este o plăcere să se dispute jocuri oficiale. Cuvinte de laudă d-lor Pașca, Cumpănaș Ion, Ionescu-Gaz, Marck, Carianopol și Bătrânu care au muncit efectiv la această frumoasă operă.

«MALAXA» vine în ordine ca număr. Nu însă și calitativ. Dintre formațiile aliniate numai două au ieșit învingătoare și credem că vor depăși turul doi.

DIRECȚIA A CFR poate produce o mare surpriză cu echipa primă în care au elemente cu multă rutină și tehnică, Paplica, Ionescu, Allozi sunt buni mânuitori ai bilei.

Președintele ei d. Jean Lupescu este ajutat de un mănunchi de tineri muncitori, bine pregătiți pentru acest sport.

«CENTRU AUTO» nu va putea depăși optimile de finală întrucât a avut nesansa de a cădea cu echipe de mare valoare. Totuși este un club care promite.

«BANCA ROMANEASCA» nu putea face mai mult deoarece sunt la abecedarul acestui joc.

«DUNĂREA» a avut două faze de prezentare. Cu mai mult antrenament va fi un adversar redutabil mai târziu.

«CERNATU» este o echipă tânără și bine organizată care condusă de d. Boncea cu aceeași energie ca până acum, va fi un club de elită și bine pregătit.

In încheere credem că în finala cupei R.P.R. vor evolua „Clubul Nostru" și «Sindicatul CFR», dacă bine înțeles sorții buclucași nu vor face ca aceste echipe să se elimine înainte de acest eveniment.

DIN LUMEA BOXULUI

CUNOSCUTUL BOXEUR de categorie grea Spakow intrase în conflict cu federația. Este înștiințat să se prezinte în fața comisiei de disciplină, prezidată pe acea vreme de d. col. I. Lascăr. D-sa, simplă coincidență, venise la ședință într'un costum nounou, care se spune că-l aranja perfect.

Toți e chemat în fața juriului și începe să-și susțină cauza, cu atâta căldură încât vărsă călimara de pe birou peste pantalonii distinsului președinte.

Acesta însă foarte calm, îl invită pe Spakow să părăsească ședința și să reflecteze asupra celor petrecute. Boxeurul plecă bombănind fără să-și ceară scuze.

Stupefacția era generală. Membrii comisiei imediat se adresează președintelui:

— «Dar bine D-le Colonel, e revoltător, cum puteți îngădui..."

La care cel interpelat răspunde prompt:

— «Dragii mei, Dvs. nu trebuie să uitați că toată Europa a dat cu pumnii în capul acestui om».

*

FRANCEZUL V. FRANKIE, care ne-a vizitat pe vremuri Capitala, se dovedise imbatabil. Ca adversar îi fusese hotărât cr...tache Negoiță.

Matchul decurgea în nota de superioritate a străinului, când Negoiță prinde o contră de dreapta formidabilă cu care își lungește rivalul pe podeaua ringului.

Aplauzele au izbucnit delirant. Mulțimea nu-și mai putea stăvili entuziasmul. Arbitrul numără, dar nu mai e nici-o speranță ca cel căzut să se mai ridice.

Culmea însă. Când pubucul își aruncă din nou ochii pe podeaua ringului, ce credeți?... De astă dată arbitrul număra pe Negoiță pe care Frankie, ridicat de jos imediat, îl transportase fulgerător în lumea viselor...

CUM VĂD JUCĂTORII DE HAND-BALL REDRESAREA ACESTUI SPORT

— Interview cu B. Zugrăvescu —

NE AFLAM PE STADIONUL A. N. E. F. în calitate de spectatori la partida derby dintre eternele rivale bucureștene în ale hand-ball-ului; C. F. R. și VIFORUL DACIA.

Lupta strânsă, jocul frumos cu treceri rapide de mingie, caracterizează disputa. Publicul nu rămâne pasiv și încurajează frenetic ambele formații.

„Galbenii" au luat de două ori conducerea, iar feroviarii de tot

atâtea ori au egalat situația. Se pare că cel de al treilea goal va avea darul să hotărăscă soarta întâlnirii.

Dar probabil că tocmai reflectând la asta, Comănescu prinde balonul... aleargă... feintează... a scăpat de un adversar; acum de al doilea și trage puternic la poartă. Spier, portarul C. F. R.-ului, resemnat, nu poate face altceva decât să scoată balonul din plasă.

Viforul Dacia conduce cu 3—2 și nutrește mari speranțe să mențină rezultatul, reușind astfel să se califice în turul următor al Cupei R. P. R.

Evident, minutele trec și oboseala efortului depus pare să aibă repercusiuni asupra jocului.

D. Maxim Ganțu își privește din ce în ce mai des cronometrul; mai sunt 30... 20... 10... 5 secunde și„ un fluerat prelung anunță „încetarea ostilităților".

Eroii matchului fac cerc în mijlocul terenului, salută publicul și apoi se îndreaptă spre cabine, unii cu bucuria victoriei, alții cu speranța revanșei într'un viitor apropiat.

Cobor pe stadion și caut cu privirea pe BEBE ZUGRAVESCU, talentatul jucător al Viforului.

L-am zărit și alerg grăbit spre el.

— *„Noroc Bebe".*

— *„Ah, noroc! Ce vânt te aduce pe la mine?"*

„Am să te rog în primul rând să-mi explici ce te-a atras către acest sport?"

Bebe surâde gândindu-se la noianul de amintiri ce acum i se învălmășesc în minte și ca dintr'o plăcută reverie, se trezește vorbind.

— *„Ce m'a atras? E o poveste cam lungă, dar am să încerc să te lămuresc în câteva cuvinte. Eram prin clasa II-a secundară și îmi plăcea grozav să joc foot-ball. De altfel era visul meu să ajung în echipa națională. Intâmplarea însă a făcut să asist la un match de hand-ball. Asemănarea dintre aceste două sporturi mi s'a părut uluitoare. Am început să exersez și în acest domeniu și nu după mult timp am reușit să-mi dau seama că hand-ball-ul este cu adevărat ceeace în mod curent numim sport complect. Urmarea dacă nu ți-o închipui ți-o spun eu: m'am lăsat de foot-ball".*

— *„Satisfacții ?..."*

— *„Multe, nespus de multe. Cea mai recentă mi-a pricinuit-o un joc desfășurat la Mediaș, între noi și formația locală Karres. Poate nu mă vei crede, dar tribunele erau pline până la refuz. Mi se părea că visez și totuși era o splendidă realitate".*

— *„Am auzit vorbindu-se despre avântul pe care hand-ball-ul l-a luat în Ardeal, dar nu mă dumiresc de lipsa publicului dela acest fel de jocuri în București".*

— *„Da, ai dreptate. Dar pentru ca hand-ball-ul să intre în gustul unanim al publicului din Capitală, e imperioasă nevoie să se recurgă la cuplaj cu foot-ball-ul. Nimeni, absolut nimeni nu poate subliniez activitatea comitetului de conducere al federației, care are legături vaste cu străinătatea avea de pierdut de pe urma unei decizii în acest sens.*

Cred totodată că introducerea hand-ball-ului în școli și în rândurile celor ce robotesc în câmpul muncii, poate duce la redresare. Ne lipsesc cadre noui și numai prin solutionarea acestei lipse ne vom putea ridica și noi cei din București, la un nivel superior. Cu cât vom conta pe mai mulți practicanți, cu atât valoarea calitativă a jocului va fi mai bună. Noi, generația de pionieri, înțelegem să ajutăm F. R. H., cu munca și cunoștințele oricând se va apela la serviciul nostru și sunt convins că hand-ball-ul se va bucura peste puțin timp de un interes ți al din partea maselor de sportivi".

— *„In privința programului international, ai avea ceva de adăugat ?"*

— *„La acest capitol aș dori să subliniez activitatea comitetului de conducere al federației, care are legături vaste cu străinătatea. Propriu zis nu cunosc programul definitiv al partidelor internaționale de anul acesta, dar din câte am auzit, suntem bine „asortați" în acest sector. E desigur un prilej în plus de propagandă, prilej bine venit și care nu va întârzia să-și arate roadele".*

E. V.

DELA EGAL LA EGAL

de V. VICTOROV

Numai acela care vede pentru prima oară un match de box, căruia totul i se pare nou: și platforma înaltă a ringului demarcat de corzi bine întinse și cele două perechi de mănuși de piele puse chiar în centrul câmpului de luptă, numai acela poate înțelege întrucâtva emoția tânărului boxeur care urmează să se întâlnească cu un adversar recunoscut de toți ca mai puternic.

Iată-l că a lunecat printre corzi și acum stă singur în colțul său. Sute de ochi sunt ațintiți asupra lui din toate părțile. Și cei trei judecători de ring, care-și ocupaseră locurile la măsuțele lor, deasemenea îl privesc ridicând capetele iar foile de arbitraj încă necomplectate se află în fața lor.

O mână prietenoasă îl bătu pe umăr. Managerul! După aceasta aude gălăgiul apei în pahar, așa de liniștitor, ca și când însăși apa încearcă să-l calmeze. Aude fâșâitul tăvii cu sacâz ce i se împinge sub picioare și acum acest ritual obicinuit îl mișcă până la lacrimi. Câtă grijă au de el managerii săi, să nu-i fie gura uscată, să nu-i alunece tălpile. Și în timp ce tânărul boxeur stă cu spatele spre ring și managerii îi îmbracă mănușile pe mâinile oferite docil, în colțul opus apare adversarul.

Nu e greu de ghicit aceasta după șgomotul crescând al tribunelor și împins prietenește spre ring de managerul său, sentimentul de singurătate îl cuprinde din nou. Câteva clipe încă și va rămâne singur împotriva celuilalt. A auzit multe despre el! De câte ori nu i-a urmărit lupta din depărtarea tribunei; acum este aici în ring, acum alții îl privesc, pe el care a îndrăznit să se împotrivească renumitului maestru.

Iată că și arbitrul urcă scările ringului.

Deodată voces puternică a speakerului pronunță numele celui din colțul opus și acest nume renumit parcă reflectat de tavan și de pereți, se prăbușește asupra ringului. In șgomotul nesfârșitelor aplauze abea își poate descifra tânărul său nume încă necunoscut.

Momentul când va bate gongul se apropie, cronometrorul ține deja în mână ciocănelul. Cât de obișnuite îi sunt toate acestea dar cât de noi prin amenințarea lor! Și deodată îi trece prin minte: „Chiar cu acest ciocănel va bate cronometrorul necunoscut când renumitul crochet al campionului mă va arunca pe podea... dar ce-o fi să fie!"

Și când sunetul prelung al gongului răsună în sală, el păsește cu îndrăzneală înainte în întâmpinarea adversarului.

Obișnuiți spectatori ai matchurilor de box fură martorii luptei bărbătești și captivante a tinerilor boxeri cu puterniei și experimentații maeștrii. Și aceasta nu a fost atât de simplu — să lupți cu un adversar renumit, dela egal la egal. Unul din matchuri a arătat cât de greu a fost pentru tânărul boxeur.

Lui Nicolae Coralev — cel mai bun greu, care de mulți ani nu-și găsește un adversar de talia sa în Uniunea So-

Traducere de A. V. din Revista ilustrată „Ogonioc" Nr. 2.1.1948

vietică — i-a fost opus un tânăr boxeur. Când Coralev porni la atac cu garda larg deschisă, hotărît și fără milă, tânărul încercă să-l opreasca prin lovituri directe dar nu reusi. Puternicile crochete ale lui Coralev îl ajungeau dar el rezista, se retrăgea acoperindu-și bărbia până când fu înghesuit într'un colț. Și atunci toți văzură cum tânărul boxeur se clatină și între rupând lupta se apucă de corzi. In acest moment toți au avut impresia că văd o lovitură fulgerătoare și precisă a campionului.

Când managerii îl coborau pe tânăr de pe ring el încă se mai clătina și picioarele-i erau moi. Revenindu-și el explică sincer cele petrecute. Știind puterea loviturilor lui Coralev, atât de mult se temea tânărul de ele încât înghesuit în colț și simțind că din clipă în clipă putea gusta din puterea formidabilului pumn, avu toate senzațiile knok-downului.

In decursul celor cinci zile de luptă acesta a fost singurul caz de slăbiciune.

Multe lupte strălucite și grele au dus tinerii boxeuri, nu toți au reușit să câștige victoria dar ei au făcut totul pentru aceasta și e greu să-ți închipui de ce forță morală au avut nevoie pentru a-și înfrânge timiditatea.

Acela care l-a văzut în ring pe puținu cunoscutul Nicolae Kirov, acela care l-a urmărit în matchul cu unul din cei mai buni miljocii, maestrul emerit al sportului Eugeniu Ogurencov, acela nu

va uita niciodată pe acest îndrăzneț și puternic luptător.

Eugeniu Ogurencov are 16 ani de ring. In acest răstimp a susținut 130 matchuri, nu odată a smuls victoria dela cei mai puternici și a reușit performanța care aproape niciodată nu reușește miljocilor: a câștigat dela boxeurii categoriei grele titlul de campion la toate categoriile.

Nicolae Kirov a început boxul cu șapte ani în urmă, dar patru i-a petrecut pe front. In palmaresul său figurează 34 matchuri cu adversari egali. Pentru prima dată se întâlnea în ring cu un adversar atât de puternic cum era Ogurnecov. Acel care vedeau diferența de forțe între cei doi boxeuri, așteptau un sfârșit rapid. Dar iată că prima repriză se scurse în luptă egală iar a doua începu foarte încordată. Kirov răspunde atacului prin atac, loviturei prin lovitură. Lupta devine din ce în ce mai pasionantă. Iată că Ogurnecov e aruncat în corzi, însuși Kirov nu-și păstrează echilibrul și se năruie peste el, corzile bine întinse nu rezistă acestei puternice presiuni, lanțul se rupe și tot ringul pare a se deplasa din loc. Părea că încă puțin și grelele cârlige fixate în pământ, nu vor rezista și vor sbura în aer. Și acest lanț rupt fu simbolul luptei în care experiența unuia i-a fost opusă tânăra, inepuizabila forță a celuilalt.

Numai în ultimele secunde de repriză a treia a reușit Ogurnecov să smulgă victoria iar în ziua următoare din nou l-am văzut pe tânărul boxeur în

(Continuare în pag. 3-a)